

Sygn. akt II USK 658/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania E.R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o ubezpieczenie społeczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 listopada 2022 r.,

skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt III AUa 1307/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od E.R. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w Bydgoszczy 240 zł (dwieście czterdzieści)
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 24 lutego 2021 r. oddalił apelację E.R. od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 20 sierpnia 2019 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy z 12 września 2018 r., stwierdzającej, że skarżąca od 15 czerwca 2016 r. nie podlegała ubezpieczeniom społecznym obowiązkowym i dobrowolnemu chorobowemu wobec nieprowadzenia działalności gospodarczej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sąd powszechny dokonał szerokich ustaleń w sprawie i rozstrzygnięcie osadził w prawie materialnym.

Ustalenia faktyczne Sądu powszechnego wiążą Sąd Najwyższy na etapie przedsądu w ocenie zgłoszonej podstawy przedsądu. Związanie ustaleniami faktycznymi na których oparto zaskarżony wyrok ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu – art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem zarzutów kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu a także z art. 398³ § 3 k.p.c. Skarżąca we wniosku nie zarzuca naruszenia przepisów procedury (również w podstawie kasacyjnej – art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Ponadto skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi nie zarzuca naruszenia prawa materialnego. Chodzi o to, że zarzuty materialne podstawy kasacyjnej podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zastępują zatem ani nie uzupełniają brakujących zarzutów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżąca we wniosku powinna samodzielnie (odrębnie od zarzutów podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenia prawa, które bez wątpliwości prowadzą do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest tego we wniosku. Nie decyduje sam wpis („formalny status”), gdyż podstawą ubezpieczenia jest określony tytuł ubezpieczenia wynikający z prowadzenia działalności gospodarczej.

Innymi słowy skarżąca nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

as

at